

kedésénél jóval nagyobb mértékben csökkenhet valamelyik más szektor kibocsátása), s ez még akkor is összességében hasznos, ha ezzel az erdészeti szektorban debit keletkezik. A helyettesítési értékeket vizsgáló kutatások azonban rendkívül bonyolultak, sok feltételezésen alapulnak, és eddig még nem jártak egyértelmű eredménnyel.

Az erdő-referenciaszint alkalmazása a fakitermelések országos szintjének szükséges újragondolása miatt „fájdalmasnak” is vélhető (különösen a korábbiaknál szigorúbb Rendelet alkalmazása miatt), az erdőgazdálkodás kibocsátáscsökkentési szempontból azonban továbbra is kedvezőbb helyzetben van, mint más szektorok, ahol egyre nagyobb kibocsátáscsökkentési célokat fogalmaznak meg.

Az erdőgazdálkodásnak emellett továbbra is különleges lehetősége az egyébként legnagyobb tényleges szénlekötési potenciált jelentő erdőtelepítés, melynek teljes szénlekötése kreditként számolható el.

Az erdők szénlekötését illetően a jövőben azonban egy további, potenciálisan nagy problémával: a melegedéssel és szárazodással összefüggő fapusztulás egyre növekvő kockázatával is számolni kell. A pusztuló fákból a korábban megkötött szén (korhadás vagy esetleg tűz útján) visszakerül a le-

vegőbe, ami sok debitet, és nagyon jelentős további melegedést is okozhat. Az erdők védelme ezért is kiemelt feladat kell legyen a jövőben.

Végül fontos aláhúzni, hogy a Rendelet megalkotása, és a referenciaszintek ellenőrzése során is nemcsak a fenti fenntarthatósági szempontokra, nemcsak a fakitermelésre, hanem az erdők más funkcióira, így kiemelten a biodiverzitás megőrzésére is gondoltak.

Az erdők kezelése emellett természetesen a gyakorlatban is sok-sok más szempont: az erdők nem fatermesztési funkciói és szolgáltatásai figyelembevételével alakul ki (beleértve a vízbázisok

védelmét, a parkerdei funkciókat, a természetvédelmet, az erdőgazdálkodás munkahelyteremtési funkcióját stb.).

Az erdő-referenciaszint ezért egy konkrét szám egyszerűnek tűnő alkalmazásaként is felfogható, de úgy is, hogy nem egyszerűbb, hanem bonyolultabb formában maradtak a régi kérdéseink: Mennyit áldozunk fel a jövőből a jelen érdekében? Mennyit áldozunk fel a jelenből a jövő érdekében?

Illusztrációk: **OEE, Wikipedia, Vig Dávid, Vértesi Erdő Zrt.**

Az erdőirtások miatt nettó szénforrássá válnak az esőerdők

Több szén-dioxidot bocsátanak ki, mint amennyit elnyelnek

Kutatók tíz éven keresztül vizsgálták az üvegházhatást okozó gázokat az Amazonas-medencében. A kutatás eredményei – amelyet még nem publikáltak – azt mutatják, hogy az esőerdő, amely létfontosságú szén-dioxid elnyelő, gyorsabban válhat szén-dioxid kibocsátóvá, mint ahogy azt korábban gondolták. A vizsgálatok szerint az esőerdő egyötöde szénforrássá vált – olvasható a bbc.com-on.

Ennek egyik oka az erdőirtás. A fák növekedés közben elnyelik a szén-dioxidot a légkörből; az elpusztult fák viszont felszabadítják azt. Az elmúlt években jelentősen csökkent az esőerdő mérete a fakitermelésnek, erdőégetésnek köszönhetően.

Az elmúlt tíz évben *Luciana Gatti* professzor az üvegházhatást okozó gázokat vizsgálta az amazóniai dzsungel különböző részein érzékelőkkel felszerelt repülőgéppel. Vizsgálatai azt mutatták, hogy a csapadékos évszakokban az esőerdő továbbra is nagy mennyiségben nyeli el a szén-dioxidot, azonban az erdőirtással leginkább érintett területek elveszítették ezt a képességüket. Gatti szerint az Amazonas délkeleti része – amely a teljes esőerdő húsz százaléka – szén-dioxid kibocsátóvá vált, és évről-évre rosszabb a helyzet.

Az esőerdő délkeleti része szénforrássá vált. Száraz és csapadékos években is hasonló eredményeket tapasztaltunk – mondta Gatti.

Az 1980-as és a 90-es években ez az Amazonas évente kétmilliárd tonna szén-dioxidot nyelt el a légkörből – mondta *Nobre* professzor. *Mára ez 1-1,2 milliárd tonna szén-dioxiddra csökkent évente* – tette hozzá.

Forrás: hirado.hu/high-tech/tudomany
Fotó: **FAO**

